

Nederländska landsbygdsrådet gör en liknande kommentar till regeringens politik i sitt uttalande av den 18 februari 2003 som har rubriken "Champagnesmak på ölbudgeten".

Landsbygdsrådet uppmanar Nederländernas regering att:

- fortsätta att ta på sig ansvaret för att inrätta ett nätverk av naturskyddsområden,
- se till att det finns resurser för att uppnå de satta målen,
- skapa olika former av finansiering för att se till att dessa resurser kan användas så att hållbar finansiering finns tillgänglig för landsbygden nu och i framtiden,
- använda varje tillfälle för att skapa ett nätverk av naturskyddsområden och aktivt främja böndernas och enskilda personers deltagande i arbetet med att bevara naturen.

Känner kommissionen till innehållet i ovan nämnda publikationer?

Delar kommissionen oron över den nederländska regeringens politik när det gäller nätverket av naturskyddsområden?

Är Europeiska kommissionen beredd att kräva att Nederländernas regering tar sitt ansvar och följer fågel- och habitatdirektivet fullt ut?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 juni 2003)

Kommissionen övervakar genomförandet av rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ (fågeldirektivet) och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾ (livsmiljödirektivet) i alla medlemsstater. Detta gäller även Nederländerna. Nederländernas första bidrag till Natura 2000-nätet av skyddade områden var att utse 76 särskilda skyddsområden enligt fågeldirektivet och föreslå 78 områden av gemenskapsintresse enligt livsmiljödirektivet. Nederländerna har också aviserat att man avser att inkomma med en kompletterande förteckning med 56 föreslagna områden av gemenskapsintresse enligt livsmiljödirektivet samt att sex särskilda skyddsområden enligt fågeldirektivet kommer att utvidgas. Därigenom kommer både antalet och den totala arealen för Natura 2000-områdena i Nederländerna att öka, vilket innebär ett stort bidrag till skyddet av den biologiska mångfalden i Nederländerna och EU.

Kommissionen har beslutat att föra Nederländerna till EG-domstolen, eftersom det finns brister i genomförandet av livsmiljödirektivet i nederländsk lagstiftning. Den gällande lagstiftningen saknar fortfarande ett tillfredsställande skydd för Natura 2000-områden, övervakningen av livsmiljöer och arter är otillfredsställande och när det gäller vissa växtarter som skyddas enligt direktivet saknas åtgärder. Ett förslag till ändring av den nederländska naturskyddslagen från 1998 har emellertid lämnats till Nederländernas parlament i syfte att förbättra situationen.

Kommissionen känner inte till de publikationer som ledamoten nämner. Kommissionen kommer emellertid att fortsätta att kräva att Nederländerna helt skall följa livsmiljödirektivet och fågeldirektivet.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 280 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1408/03

från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(23 april 2003)

Ämne: Vägmarkeringar som utgör fara för motorcyklister

Motorcyklister erfar en mängd problem med glatta vägytor och vägmarkeringar. Vid regn blir vägmarkeringarna mycket hala och särskilt i kurvor blir det farligt att köra motorcykel. Myndigheterna väljer ofta de billigaste lösningarna och väljer inte alltid kvalitetsfärg som motverkar halka. Kontrollerna av huruvida färgen uppfyller gällande normer är också alltför få. Det finns också problem med beck. Beck

används för att göra mindre lagningar på vägytan. Vid regn är dock dessa beckyor mycket hala. Motorcyklar glider lätt på dessa och bromssträckan blir också längre. Dessutom är det material som används inte särskilt beständigt. Det finns dock väg reparationsprodukter som är säkrare och beständigare.

Känner kommissionen till dessa problem?

Vilka initiativ tar kommissionen för att undvika glatta vägytor och vägmarkeringar?

Känner kommissionen till alternativ till traditionell vägmarkeringsfärg och beck och vad anser kommissionen om detta?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 maj 2003)

Kommissionen är mycket oroad över de farliga förhållandena på vissa vägavsnitt, och friktionen är en mycket viktig faktor för en vägs säkerhet. Det måste dock påminnas om att det är medlemsstaterna som är behöriga när det gäller underhåll av vägar, bland annat lämplig användning av vägmarkeringar och beläggning.

På kommissionens uppdrag har CEN⁽¹⁾ antagit en standard för vägmarkeringsmaterial som ger bra fäste även när vägen är våt (standard EN 1423:1997 – Vägutrustning – Vägmarkeringar – Ytglas och friktionsmaterial). När det gäller vägbeläggning skall CEN/TC 227 utarbeta en standard som, när den antagits, kommer att bli föremål för CE-märkning på grundval av direktivet om byggprodukter (rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter⁽²⁾). De kvalitetsklasser som fastställs i dessa standarder innebär att vägmyndigheterna kan införskaffa material som är mycket bättre än färg utan tillsatser.

När sådana markeringar och beläggningar har införts måste deras friktion kontrolleras. Medlemsstaterna tillämpar en eller två av totalt tolv olika modeller för att mäta friktionen. I ett försök att skapa jämförbara säkerhetsnivåer i de olika medlemsstaterna håller CEN-gruppen TC 227 WG 5 på att utarbeta ett utkast till standard för ett enhetligt förfarande för att fastställa friktionen genom dynamisk mätning.

Kommissionen stöder denna verksamhet genom forskningsprojekten Format (underhåll av vägbeläggning) och Silvia (vägbeläggning med låg bullernivå), som båda inleddes 2002. I sitt arbetsprogram för 2003 har kommissionen meddelat att den för parlamentet och rådet skall lägga fram ett direktiv om hantering av platser med hög olycksfrekvens och granskning av vägtrafiksäkerheten. När sådana förfaranden har inletts kommer det att bli möjligt att identifiera högrisksträckor och ta fram avhjälpande åtgärder på ett kostnadseffektivt sätt, och rikta in sig på kritiska avsnitt i nätet.

⁽¹⁾ Europeiska standardiseringsorganisationen.

⁽²⁾ EGT L 40, 11.2.1989.

(2003/C 280 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1410/03

från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(14 april 2003)

Ämne: Viltfångare

I förslaget till direktiv om skydd för fotgängare och andra oskyddade trafikanter i händelse av kollision med ett motorfordon⁽¹⁾ talas det bland annat om viltfångare. Biltillverkarna har åtagit sig att inte längre låta installera viltfångare på sina fordon och inte heller sälja dem som reservdelar. I praktiken har viltfångare redan försvunnit från många belgiska bilhandlare. I förslaget till direktiv står det dock inget om